HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

18 decembrie 2008 *

În cauza C-16/06 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție, introdus la 12 ianuarie 2006,

Les Éditions Albert René Sàrl, cu sediul în Paris (Franța), reprezentată de J. Pagenberg, Rechtsanwalt,

recurentă,

cealaltă parte în proces fiind:

Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI), reprezentat de domnul G. Schneider, în calitate de agent,

pârât în primă instanță,

Orange A/S, cu sediul în Copenhaga (Danemarca), reprezentată de J. Balling, advokat,

intervenientă în primă instanță,

* Limba de procedură: engleza.

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul P. Jann, președinte de cameră, domnii A. Tizzano, A. Borg Barthet, M. Ilešič și E. Levits (raportor), judecători,

avocat general: doamna V. Trstenjak,
grefier: domnul J. Swedenborg, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 25 octombrie 2007,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 29 noiembrie 2007,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin recursul formulat, Les Éditions Albert René Sàrl (denumită în continuare „recurenta") solicită anularea Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 27 octombrie 2005, Éditions Albert René/OAPI – Orange (MOBILIX) (T-336/03, Rec., p. II-4667, denumită în continuare „hotărârea atacată"), prin care s-a respins acțiunea având ca obiect anularea deciziei Camerei a patra de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI) din 14 iulie 2003 (cauza R 0559/2002-4, denumită în continuare

„decizia în litigiu”), în cadrul procedurii de opoziție inițiate de recurentă, titulară a mărcii anterioare OBELIX, la înregistrarea ca marcă comunitară a semnului verbal „MOBILIX”.

Cadrul juridic

2 Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 3288/94 al Consiliului din 22 decembrie 1994 (JO L 349, p. 83, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 185, denumit în continuare „Regulamentul nr. 40/94”), prevede la articolul 8, intitulat „Motive relative de refuz”:

„(1) La opoziția titularului unei mărci anterioare, se respinge înregistrarea mărcii solicitate atunci când:

[…]

(b) din cauza identității sau asemănării sale cu marca anterioară și din cauza identității sau asemănării produselor sau serviciilor pe care le desemnează cele două mărci, există un risc de confuzie [în percepția publicului de] pe teritoriul în care este protejată marca anterioară; riscul de confuzie presupune riscul de asociere cu marca anterioară.

(2) În înțelesul alineatului (1), «mărci anterioare» înseamnă:

(a) mărci a căror dată de depunere este anterioară cererii de înregistrare a mărcii comunitare, ținând cont, dacă este cazul, de dreptul la prioritate invocat în sprijinul acestor mărci și care aparțin următoarelor categorii:

(i) mărci comunitare;

[…]

(c) mărci care, la data de depunere a cererii pentru înregistrarea ca marcă comunitară sau, dacă este cazul, la data priorității invocate în sprijinul cererii pentru înregistrarea ca marcă comunitară, sunt de notorietate într-un stat membru în înțelesul articolului 6a din Convenția de la Paris.

[…]

(5) La opoziția titularului unei mărci anterioare în înțelesul alineatului (2), se respinge înregistrarea mărcii solicitate, de asemenea, în cazul în care este identică sau similară cu marca anterioară și în cazul în care este destinată să fie înregistrată pentru produse sau servicii care nu sunt similare celor pentru care este înregistrată marca anterioară, atunci când, în cazul unei mărci comunitare anterioare, aceasta este de notorietate [a se citi «se bucură de renume»] în cadrul Comunității și, în cazul unei mărci naționale anterioare, este de notorietate în respectivul stat membru și în cazul în care utilizarea fără un motiv

întemeiat a mărcii solicitate ar genera un profit necuvenit din caracterul distinctiv sau din renumele mărcii anterioare sau în cazul în care ar aduce atingere acestora."

3 Potrivit articolului 63 din același regulament, intitulat „Acțiune în fața Curții de Justiție":

„(1) Hotărârile [a se citi «deciziile»] camerelor de recurs prin care se pronunță asupra unei căi de atac [a se citi «unui recurs»] pot forma obiectul unei acțiuni în fața Curții de Justiție.

(2) Acțiunea se înaintează pe motive de necompetență, încălcarea unor norme fundamentale de procedură, nerespectarea tratatului, nerespectarea dispozițiilor prezentului regulament sau a oricărei norme de drept privind aplicarea acestuia sau abuzul de putere.

(3) Curtea de Justiție are competența atât de a anula, cât și de a modifica hotărârea [a se citi «decizia»] atacată.

(4) Calea de atac [a se citi «acțiunea»] este deschisă oricărei părți la procedura înaintea camerei de recurs, în măsura în care hotărârea [a se citi «decizia»] nu a fost pronunțată în favoarea sa.

[…]”

4 Articolul 74 din Regulamentul nr. 40/94, intitulat „Examinarea din oficiu a faptelor”, are următorul cuprins:

„(1) În cursul procedurii, [OAPI] procedează la examinarea din oficiu a faptelor; cu toate acestea, în cazul unei proceduri privind motivele relative de respingere a înregistrării, examinarea este limitată la motivele invocate și la cererile introduse de părți.

(2) [OAPI] poate să nu ia în considerare faptele pe care părțile nu le-au invocat sau dovezile pe care nu le-au furnizat în timp util.”

5 Articolul 76 din regulamentul menționat, intitulat „Probațiune”, prevede la alineatul (1):

„(1) În cadrul oricărei proceduri în fața [OAPI], se pot administra în special următoarele mijloace de probă:

[…]

(b) solicitarea de informații;

(c) prezentarea de documente și de mijloace de probă [a se citi «probe materiale»];

[…]”

6 Articolul 135 alineatul (4) din Regulamentul de procedură al Tribunalului prevede că memoriile părților nu pot modifica obiectul litigiului care s-a aflat pe rolul camerei de recurs.

Istoricul cauzei

7 La 7 noiembrie 1997, Orange A/S (denumită în continuare „Orange”) a depus la OAPI, în temeiul Regulamentului nr. 40/94, o cerere de înregistrare ca marcă comunitară a semnului verbal „MOBILIX”.

8 Produsele și serviciile pentru care s-a solicitat această înregistrare fac parte din clasele 9, 16, 35, 37, 38 și 42 în sensul Aranjamentului de la Nisa privind clasificarea

internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor din 15 iunie 1957, astfel cum a fost revizuit și modificat, și corespund, pentru fiecare dintre aceste clase, următoarei descrieri:

— „aparate, instrumente și instalații de telecomunicații, inclusiv de telefonie, telefoane și telefoane celulare, inclusiv antene și reflectoare parabolice, acumulatoare și baterii, transformatoare și convectoare, codificatoare și decodoare, cartele codificate și cartele pentru codificare, cartele telefonice, aparate și instrumente de semnalizare și de învățământ, repertoare telefonice electronice, piese și accesorii (care nu sunt incluse în alte clase) ale tuturor produselor menționate anterior”, din clasa 9;

— „cartele telefonice”, din clasa 16;

— „servicii de roboți telefonici (pentru clienți absenți temporar), consiliere și asistență în materie de gestionare și organizare comerciale, consiliere și asistență în materie de asistență pentru sarcini comerciale”, din clasa 35;

— „instalarea și repararea de telefoane, construcții, reparații, instalații”, din clasa 37;

— „telecomunicații, inclusiv informații în materie de telecomunicații, comunicații prin telefon și prin telegraf, comunicații prin monitor de calculator și prin telefon celular, transmitere prin telecopiator, radiodifuziune și teledifuziune, inclusiv prin televiziunea prin cablu și prin internet, transmitere de mesaje, închirieri de aparate pentru transmiterea de mesaje, închirieri de aparate de telecomunicații, inclusiv aparate de telefonie”, din clasa 38;

— „cercetare științifică și industrială, inginerie, inclusiv proiectare de infrastructuri și instalații de telecomunicații, în special pentru telefonie, și programare pentru calculatoare, proiectarea, întreținerea și actualizarea de software, închirierea de calculatoare și de programe informatice”, din clasa 42.

9 Cererea de înregistrare menționată a făcut obiectul unei opoziții formulate de recurentă, care a invocat următoarele drepturi anterioare referitoare la termenul „OBELIX”:

— marca anterioară înregistrată, protejată prin înregistrarea mărcii comunitare nr. 16154 din 1 aprilie 1996 pentru produsele și serviciile următoare:

— „aparate și instrumente electrotehnice, electronice, fotografice, cinematografice, optice și de învățământ (cu excepția aparatelor de proiecție) incluse în clasa 9, jocuri electronice cu sau fără ecran, calculatoare, module de programe, programe informatice înregistrate pe suporturi de date, în special jocurile video”, din clasa 9;

— „hârtie, carton și produse din aceste materiale, tipărituri (incluse în clasa 16), ziare și reviste, cărți; articole de legătorie (sfoară și pânză pentru legătorie); fotografii; papetărie, adezivi (pentru papetărie și pentru tipărituri); materiale pentru artiști (materiale pentru desen, pictură și modelaj); pensule; mașini de scris și articole de birou (cu excepția mobilierului) și mașini și aparate de birou (incluse în clasa 16); material didactic și pentru învățământ (cu excepția aparatelor); materiale plastice pentru ambalaj, neincluse în alte clase; cărți de joc; caractere tipografice; forme de tipar”, din clasa 16;

— „jocuri, jucării; articole de gimnastică și sport (incluse în clasa 28); decorațiuni pentru pomul de Crăciun”, din clasa 28;

— „marketing și publicitate”, din clasa 35;

— „proiecție de filme, producție de filme, închiriere de filme; publicarea de cărți și de reviste; educație și divertisment; organizarea de târguri și expoziții; festivități populare, exploatarea unui parc de distracții, producție de spectacole muzicale și conferințe în direct; expunerea de imitații arhitecturale și spectacole cu caracter cultural-istoric și folcloric”, din clasa 41;

— „cazare și restaurante; fotografii; traduceri; gestionarea și exploatarea drepturilor de autor; exploatare a drepturilor de proprietate intelectuală”, din clasa 42.

— marca anterioară de notorietate în toate statele membre pentru produsele și serviciile din clasele 9, 16, 28, 35, 41 și 42.

10 Procedura în fața OAPI a fost rezumată de Tribunal la punctele 6-8 din hotărârea atacată după cum urmează:

„6 În susținerea opoziției formulate, reclamanta a invocat existența unui risc de confuzie în sensul articolului 8 alineatul (1) litera (b) și alineatul (2) din Regulamentul nr. 40/94.

7 Prin decizia din 30 mai 2002, divizia de opoziție a respins opoziția și a autorizat continuarea procedurii de înregistrare […]. După ce a apreciat că notorietatea mărcii anterioare nu fusese demonstrată în mod concludent, divizia de opoziție a concluzionat că mărcile nu erau, în ansamblu, similare. Ar exista o anumită similitudine auditivă, dar aceasta ar fi compensată prin aspectul vizual al mărcilor și, în special, prin noțiunile foarte diferite pe care le vehiculează […]. În plus, înregistrarea anterioară ar fi mai degrabă identificată cu celebrul desen animat, ceea ce ar distinge-o și mai mult, din punct de vedere conceptual, de marca a cărei înregistrare a fost solicitată.

8 În urma recursului formulat de reclamantă […], Camera a patra de recurs a pronunțat [decizia în litigiu]. Aceasta a anulat în parte decizia diviziei de opoziție. Camera de recurs a precizat mai întâi că era necesar să se considere că opoziția s-a întemeiat exclusiv pe riscul de confuzie. În continuare, aceasta a arătat că era posibil să se observe o anumită similitudine între mărci. În ceea ce privește compararea produselor și a serviciilor, camera de recurs a apreciat că «aparatele și instrumentele de semnalizare și de învățământ» din cererea de înregistrare a mărcii comunitare și «aparatele și instrumentele optice și de învățământ» din înregistrarea anterioară, incluse în clasa 9, erau similare. Aceasta a ajuns la aceeași concluzie pentru serviciile din clasa 35 intitulate «consiliere și asistență în materie de gestionare și organizare comerciale, consiliere și asistență în materie de asistență pentru sarcini comerciale»pentru cererea de înregistrare a mărcii comunitare și «marketing și publicitate» pentru înregistrarea anterioară. Camera a concluzionat că, dat fiind gradul de similitudine între semnele în cauză, pe de o parte, și între aceste produse și servicii specifice, pe de altă parte, exista un risc de confuzie în percepția publicului

vizat. Așadar, aceasta a refuzat cererea de înregistrare a mărcii comunitare pentru [aceste produse și servicii] și a admis-o pentru restul produselor și serviciilor."

Acțiunea în fața Tribunalului și hotărârea atacată

11 Prin cererea depusă la grefa Tribunalului la 1 octombrie 2003, recurenta a solicitat anularea deciziei în litigiu, invocând trei motive, întemeiate, în primul rând, pe o încălcare a articolului 8 alineatul (1) litera (b) și alineatul (2) din Regulamentul nr. 40/94, în al doilea rând, pe o încălcare a articolului 8 alineatul (5) din acest regulament și, în al treilea rând, pe o încălcare a articolului 74 din același regulament.

12 În cadrul ședinței, recurenta a cerut, în subsidiar, trimiterea cauzei în fața Camerei a patra de recurs a OAPI, astfel încât să poată dovedi „renumele" mărcii sale în sensul articolului 8 alineatul (5) din Regulamentul nr. 40/94.

13 La punctele 15 și 16 din hotărârea atacată, Tribunalul a efectuat mai întâi o verificare a admisibilității celor cinci documente anexate la cererea introductivă și prin care se urmărea să se dovedească notorietatea semnului verbal „OBELIX". Întrucât a constatat că aceste documente nu au fost prezentate în cadrul procedurii aflate pe rolul OAPI, Tribunalul le-a declarat inadmisibile în măsura în care admiterea acestora ar fi contrară articolului 135 alineatul (4) din Regulamentul de procedură al Tribunalului.

14 În continuare, referindu-se la articolele 63 și 74 din Regulamentul nr. 40/94, precum și la articolul 135 din Regulamentul de procedură, Tribunalul a declarat inadmisibil motivul întemeiat pe o încălcare a articolului 8 alineatul (5) din Regulamentul nr. 40/94.

15 Tribunalul a subliniat în special, la punctul 20 din hotărârea atacată, că eventuala aplicare a articolului 8 alineatul (5) menționat nu a fost, în niciun moment, solicitată de recurentă în fața camerei de recurs și că, în consecință, aceasta nu a examinat-o. Tribunalul a constatat că, deși recurenta a invocat, în opoziția pe care a formulat-o la cererea de înregistrare a mărcii și în fața camerei de recurs menționate, renumele mărcii sale anterioare, acest fapt era numai în contextul aplicării articolului 8 alineatul (1) litera (b) din regulamentul menționat, și anume în scopul de a susține existența unui risc de confuzie în percepția publicului relevant.

16 În final, în temeiul articolului 44 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, acesta a declarat inadmisibil capătul de cerere prezentat în ședință.

17 În ceea ce privește fondul, la punctele 32-36 din hotărârea atacată, Tribunalul a analizat temeinicia motivului întemeiat pe o încălcare a articolului 74 din Regulamentul nr. 40/94 și potrivit căruia, în lipsa unei contestații din partea Orange, camera de recurs ar fi trebuit să pornească de la principiul că marca OBELIX era de renume.

18 Tribunalul a considerat, la punctul 34 din hotărârea atacată, că articolul 74 din Regulamentul nr. 40/94 nu poate fi interpretat în sensul că OAPI este obligat să considere dovedite aspectele, invocate de o parte, care nu au fost repuse în discuție de cealaltă parte în procedură.

19 În continuare, la punctul 35 din hotărârea atacată, Tribunalul a constatat că, în speță, nici divizia de opoziție, nici camera de recurs nu au considerat că recurenta susținuse în mod concludent prin fapte sau prin probe aprecierea juridică pe care o invoca, și anume notorietatea semnului neînregistrat și nivelul ridicat al caracterului distinctiv al semnului înregistrat. Prin urmare, la punctul 36 din hotărârea atacată, Tribunalul a declarat acest motiv neîntemeiat.

20 La punctele 53-88 din hotărârea atacată, Tribunalul a examinat motivul întemeiat pe o încălcare a articolului 8 alineatul (1) litera (b) și alineatul (2) din Regulamentul nr. 40/94.

21 În ceea ce privește similitudinea dintre produsele și serviciile în cauză, Tribunalul a respins argumentul recurentei potrivit căruia produsele vizate în cererea de înregistrare a mărcii comunitare, incluse în clasele 9 și 16, conțin toate componentele esențiale ale produselor acoperite de marca anterioară, declarând, la punctul 61 din hotărârea atacată, că simplul fapt că un anumit produs este utilizat ca piesă, echipament sau componentă a unui alt produs nu este suficient în sine pentru a dovedi că produsele finale, care includ aceste componente, sunt similare, întrucât, în special natura lor, destinația acestora și clienții vizați pot fi complet diferiți. Pe de altă parte, Tribunalul a arătat, la punctul 63 din hotărârea atacată, că formularea largă a listei produselor și serviciilor vizate de înregistrarea anterioară nu poate fi utilizată de recurentă ca un argument care permite să se concluzioneze în sensul unei similitudini foarte mari, nici, *a fortiori*, al unei identități cu produsele vizate de cererea de înregistrare.

22 Tribunalul a respins de asemenea, la punctele 66-70 din hotărârea atacată, argumentele recurentei prin care se urmărea să se demonstreze că serviciile care figurau în cererea de înregistrare a mărcii comunitare și incluse în clasele 35, 37, 38 și 42 sunt asemănătoare celor protejate prin marca anterioară, recunoscându-se totuși o excepție. Într-adevăr, în opinia Tribunalului, „există similitudine între «închirierea de calculatoare și de programe informatice», care este cuprinsă în cererea de înregistrare a mărcii comunitare (clasa 42), și «calculatoare[le]» și «programe[le] informatice înregistrate pe suporturi de date» ale recurentei (clasa 9) în temeiul complementarității acestora”.

23 În ceea ce privește compararea semnelor în cauză, la punctele 75 și 76 din hotărârea atacată, Tribunalul a considerat în special că, în pofida combinațiilor literelor „OB” și a terminației „-LIX” comune celor două semne, acestea prezintă un anumit număr de diferențe vizuale importante, precum cele care privesc literele care urmează după „OB”, începutul cuvintelor și lungimea acestora. După ce a amintit că atenția consumatorului se îndreaptă în special asupra începutului cuvântului, Tribunalul a concluzionat că

„semnele în cauză nu sunt similare din punct de vedere vizual sau că prezintă, cel mult, o foarte ușoară similitudine vizuală”.

24 După ce a efectuat comparația fonetică a semnelor menționate, Tribunalul a constatat, la punctele 77 și 78 din hotărârea atacată, că, în această privință, respectivele semne prezintă o anumită similitudine.

25 În ceea ce privește comparația conceptuală, Tribunalul a constatat, la punctul 79 din hotărârea atacată, că, deși termenul „OBELIX” a fost înregistrat ca marcă verbală, acesta va fi ușor identificat de publicul mediu cu personajul popular al unei benzi desenate, ceea ce ar face foarte improbabilă orice confuzie conceptuală în percepția publicului cu termeni mai mult sau mai puțin apropiați.

26 Tribunalul a concluzionat, la punctele 80 și 81 din hotărârea atacată, că semnul verbal „OBELIX”, având în perspectiva publicului relevant o semnificație clară și determinată, astfel încât acest public o poate sesiza imediat, diferențele conceptuale care separă semnele în cauză sunt de natură să neutralizeze similitudinile fonetice, precum și eventualele similitudini vizuale ale semnelor respective.

27 În ceea ce privește riscul de confuzie, Tribunalul a arătat, la punctul 82 din hotărârea atacată, că „deosebirile între semnele în cauză sunt suficiente pentru a îndepărta existența unui risc de confuzie în percepția publicului țintă, un astfel de risc presupunând ca, în mod cumulativ, gradul de similitudine al mărcilor în cauză și gradul de similitudine al produselor și serviciilor desemnate de aceste mărci să fie suficient de ridicate”.

28 În consecință, Tribunalul a concluzionat, la punctele 83 și 84 din hotărârea atacată, că aprecierea camerei de recurs cu privire la caracterul distinctiv al mărcii anterioare, precum și susținerile recurentei cu privire la renumele acestei mărci nu au nicio incidență cu privire la aplicarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94 în cazul din speță.

29 În sfârșit, la punctul 85 din hotărârea atacată, constatând că recurenta nu poate să se prevaleze de un drept exclusiv cu privire la utilizarea sufixului „-ix", Tribunalul a respins argumentul acesteia, potrivit căruia, în temeiul sufixului menționat, ar fi absolut de înțeles ca termenul „MOBILIX" să se insereze în mod discret în familia mărcilor compuse din personajele seriei *Astérix* și să fie înțeles ca o derivare a termenului „OBELIX".

30 După ce a constatat astfel că una dintre condițiile indispensabile pentru aplicarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94 nu este îndeplinită și, prin urmare, că nu există un risc de confuzie între marca a cărei înregistrare se solicită și marca anterioară, Tribunalul a respins acțiunea formulată de recurentă.

Cu privire la recurs

31 În recursul formulat, în susținerea căruia invocă șase motive, recurenta solicită Curții anularea hotărârii atacate și a deciziei în litigiu, respingerea cererii de înregistrare nr. 671 396 a semnului verbal „MOBILIX" pentru toate produsele și serviciile pentru care este solicitată înregistrarea acestuia și obligarea OAPI la plata cheltuielilor de judecată aferente procedurilor în fața Tribunalului și în fața Curții. În subsidiar, recurenta solicită Curții anularea hotărârii atacate și trimiterea cauzei Tribunalului spre rejudecare.

32 OAPI solicită respingerea recursului și obligarea recurentei la plata cheltuielilor de judecată.

*Cu privire la primul motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 63 din Regulamentul nr. 40/94 și a normelor de drept comunitar administrativ și procedural (*reformatio in peius*)*

Argumentele părților

33 Prin intermediul primului motiv, recurenta reproșează Tribunalului încălcarea articolului 63 din Regulamentul nr. 40/94, precum și efectuarea, cu încălcarea normelor de drept comunitar administrativ și procedural, a unei *reformatio in peius*, concluzionând, contrar deciziei în litigiu și în detrimentul recurentei, că semnele în cauză nu erau similare, deși problema similitudinii lor nu făcea parte din obiectul litigiului aflat pe rolul Tribunalului și, prin urmare, acesta nu avea competența să efectueze aprecierea acesteia.

34 În conformitate cu articolul 63 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, recurenta ar fi atacat decizia în litigiu numai în măsura în care aceasta nu a admis pretențiile acesteia și, prin urmare, nu ar fi contestat decât refuzul camerei de recurs de a examina opoziția în raport cu articolul 8 alineatul (5) din Regulamentul nr. 40/94, de a lua în considerare caracterul distinctiv și renumele mărcii OBELIX, precum și concluzia privind lipsa similitudinii produselor și a serviciilor desemnate de mărcile în litigiu.

35 În schimb, aprecierea camerei de recurs menționate privind similitudinea semnelor în cauză nu ar fi fost contestată în fața Tribunalului nici de recurentă, nici de Orange, cealaltă parte în cadrul procedurii în fața camerei de recurs. În ceea ce privește OAPI, deși acesta nu este obligat să apere în mod sistematic decizia în litigiu, nu are

competența să modifice obiectul litigiului aflat pe rolul Tribunalului, în detrimentul părții care a formulat acțiunea.

36 În opinia OAPI, întrucât recurenta contestase concluziile camerei de recurs cu privire la riscul de confuzie și întrucât similitudinea semnelor în cauză constituie un element al acestor concluzii, pentru a verifica legalitatea concluziilor camerei de recurs în raport cu articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94, Tribunalul trebuia să examineze, în mod necesar, aprecierea pe care camera de recurs a efectuat-o în cadrul comparației acestor semne. În consecință, Tribunalul ar fi fost competent să examineze similitudinea semnelor menționate.

37 În ceea ce privește încălcarea principiului interdicției *reformatio in peius*, OAPI susține că, întrucât Tribunalul nu a modificat decizia în litigiu prin care camera de recurs a admis în parte opoziția, recurenta nu a fost plasată într-o situație mai defavorabilă decât cea în care se afla înainte de depunerea cererii sale la Tribunal.

Aprecierea Curții

38 În temeiul articolului 63 alineatul (2) din Regulamentul nr. 40/94, Tribunalul este chemat să aprecieze legalitatea deciziilor camerelor de recurs ale OAPI controlând aplicarea dreptului comunitar de către acestea mai ales în lumina elementelor de fapt care au fost aduse la cunoștința camerelor menționate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 octombrie 2007, Naipes Heraclio Fournier/OAPI, C-311/05 P, punctul 38 și jurisprudența citată).

39 Astfel, în limitele articolului 63 din Regulamentul nr. 40/94, astfel cum este interpretat de Curte, Tribunalul poate efectua un control integral al legalității deciziilor camerelor de recurs ale OAPI, la nevoie verificând dacă aceste camere au dat o calificare juridică exactă situației de fapt din litigiu (a se vedea în acest sens Hotărârea Naipes Heraclio

Fournier/OAPI, citată anterior, punctul 39) sau dacă aprecierea elementelor de fapt care au fost prezentate camerelor menționate nu este afectată de erori.

40 Trebuie să se amintească faptul că, în fața Tribunalului, recurenta a invocat încălcarea de către Camera a patra de recurs a OAPI a articolului 8 alineatul (1) litera (b) și alineatul (2) din Regulamentul nr. 40/94.

41 În cadrul acestui motiv, pe de o parte, recurenta a invocat problema similitudinii semnelor în cauză. În special, astfel cum rezultă din cuprinsul punctelor 8 și 47-49 din hotărârea atacată, în timp ce camera de recurs menționată constatase o anumită similitudine a acestor semne, recurenta a invocat că acestea erau în realitate foarte similare pentru a obține constatarea unui grad de similitudine mai ridicat decât cel constatat de camera de recurs.

42 Prin urmare, astfel cum subliniază de asemenea avocatul general la punctul 41 din concluzii, recurenta a inclus ea însăși problema similitudinii semnelor în cauză în obiectul litigiului aflat pe rolul Tribunalului.

43 Pe de altă parte, recurenta a invocat de asemenea, în ceea ce privește riscul de confuzie, că, dacă s-ar ține seama de interdependența dintre similitudinea produselor, similitudinea semnelor și caracterul distinctiv al mărcii anterioare, diferențele dintre semne în domeniul produselor și al serviciilor identice și, într-o mare măsură, în domeniul produselor și al serviciilor similare nu sunt suficiente pentru a împiedica în special confuzii sonore ca urmare a notorietății mărcii anterioare.

44 Or, în această privință, trebuie să se sublinieze că, în sensul articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94, un risc de confuzie presupune în același timp o identitate sau o similitudine între marca a cărei înregistrare se solicită și marca anterioară și o identitate sau o similitudine între produsele sau serviciile vizate de cererea de înregistrare și cele pentru care marca anterioară a fost înregistrată. Sunt avute în vedere aici condiții cumulative [a se vedea Hotărârea din 12 octombrie 2004, Vedial/OAPI, C-106/03 P, Rec., p. I-9573, punctul 51, precum și Hotărârea din 13 septembrie 2007, Ponte Finanziaria/OAPI și F.M.G. Textile (fostă Marine Enterprise Projects), C-234/06 P, Rep., p. I-7333, punctul 48].

45 Existența unui risc de confuzie pentru public trebuie să fie apreciată global, ținând cont de toți factorii relevanți din cazul în speță (Hotărârea din 15 martie 2007, T.I.M.E. ART/OAPI, C-171/06 P, punctul 33).

46 Această apreciere globală a riscului de confuzie implică o anumită interdependență între factorii luați în considerare și, în special, similitudinea mărcilor și cea a produselor sau a serviciilor acoperite. Astfel, un grad scăzut de similitudine între produsele sau serviciile acoperite poate fi compensat printr-un grad ridicat de similitudine între mărci și invers [a se vedea Hotărârea T.I.M.E. ART/OAPI, citată anterior, punctul 35, și, în ceea ce privește Prima directivă 89/104/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (JO 1989, L 40, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 92), Hotărârea din 29 septembrie 1998, Canon, C-39/97, Rec., p. I-5507, punctul 17, precum și Hotărârea din 22 iunie 1999, Lloyd Schuhfabrik Meyer, C-342/97, Rec., p. I-3819, punctul 19].

47 Prin urmare, întrucât recurenta a pus în discuție aprecierea camerei de recurs cu privire la riscul de confuzie, în temeiul principiului interdependenței factorilor luați în considerare, mai ales similitudinea mărcilor și cea a produselor și a serviciilor acoperite, Tribunalul era competent să examineze aprecierea pe care respectiva cameră de recurs a efectuat-o cu privire la similitudinea semnelor în cauză.

48 Într-adevăr, atunci când este chemat să aprecieze legalitatea unei decizii a unei camere de recurs a OAPI, Tribunalul nu poate fi ținut de o apreciere eronată a situației de fapt efectuată de această cameră, în măsura în care respectiva apreciere face parte din concluziile a căror legalitate este contestată la Tribunal.

49 În sfârșit, în ceea ce privește principiul interdicției *reformatio in peius*, menționat de recurentă, presupunând chiar că un astfel de principiu poate fi invocat într-o procedură de control al legalității unei decizii a unei camere de recurs a OAPI, este suficient să se sublinieze că, prin constatarea lipsei riscului de confuzie și prin respingerea acțiunii recurentei, Tribunalul a menținut în vigoare decizia în litigiu. Prin urmare, în ceea ce privește decizia în litigiu, în măsura în care aceasta nu a admis pretențiile recurentei, aceasta din urmă nu se află, ca urmare a hotărârii atacate, într-o poziție juridică mai puțin favorabilă decât înainte de introducerea acțiunii.

50 Rezultă că primul motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94

Cu privire la primul aspect al celui de al doilea motiv

— Argumentele părților

51 Prin intermediul primului aspect al celui de al doilea motiv, recurenta susține că, în cadrul aprecierii similitudinii produselor și serviciilor desemnate de mărcile în litigiu, Tribunalul a încălcat articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94.

52 În primul rând, recurenta reproșează Tribunalului că a aplicat un criteriu juridic eronat pentru a stabili dacă produsele și serviciile respective erau similare. Recurenta afirmă că ar fi trebuit să se efectueze o comparație a acestora presupunând că mărcile în litigiu sunt identice și că marca anterioară are un caracter distinctiv foarte ridicat sau că se bucură de renume.

53 În al doilea rând, recurenta pune în discuție coerența și fundamentul aprecierilor concrete ale similitudinii produselor și serviciilor menționate efectuate de Tribunal.

54 În ceea ce privește comparația produselor avute în vedere de marca MOBILIX şi care figurează în clasele 9 și 16, precum și produsele desemnate de marca OBELIX care figurează în aceleași clase, recurenta susține mai întâi că Tribunalul ar fi efectuat o lectură vădit eronată a listelor acestor produse, denaturându-le. Într-adevăr, afirmațiile Tribunalului de la punctul 62 din hotărârea atacată referitoare la aceste liste ar fi inexacte și contrazise chiar de aceste liste, precum și de afirmațiile Tribunalului însuși de la punctul 63 din hotărârea atacată.

55 În continuare, recurenta subliniază o contradicție între afirmația cuprinsă la punctul 62 din hotărârea atacată în limba de procedură „That list of goods and services is close to that which is claimed in the Community trade mark” și concluzia potrivit căreia produsele protejate de marca anterioară și cele acoperite de marca a cărei înregistrare se solicită nu sunt similare.

56 În sfârșit, recurenta consideră că Tribunalul a comis o eroare de drept confirmând, la punctul 64 din hotărârea atacată, aprecierea eronată a camerei de recurs potrivit căreia produsele vizate în cererea de înregistrare a mărcii comunitare cuprinse în clasele 9 și 16 nu erau incluse pe lista produselor și a serviciilor formulată extensiv în cadrul înregistrării anterioare. În plus, Tribunalul nu ar fi răspuns în mod suficient argumentului recurentei privind faptul că produsele vizate în cererea de înregistrare a mărcii MOBILIX sunt incluse în „aparate și instrumente electrotehnice, electronice" acoperite de marca OBELIX și, prin urmare, Tribunalul nu ar fi efectuat o analiză a similitudinii acestor produse.

57 În ceea ce privește comparația serviciilor vizate de cererea de înregistrare a mărcii comunitare care fac parte din clasele 35, 37, 38 și 42 și a produselor acoperite de marca Obelix, Tribunalul ar fi săvârșit o eroare prin constatarea, la punctul 70 din hotărârea atacată, lipsei similitudinii dintre aceste produse și aceste servicii.

58 Pe de o parte, o astfel de constatare ar fi în contradicție cu cea privind o ușoară similitudine între serviciile vizate în cererea de înregistrare a mărcii, incluse în clasa 38, și serviciile protejate de dreptul anterior, incluse în clasa 41, efectuată de Tribunal la punctul 68 din hotărârea atacată, și ar fi, pe de altă parte, eronată, serviciile de „proiecție de filme, producție de filme, închiriere de filme", care fac parte din clasa 41 vizate de marca anterioară, fiind asemănătoare serviciilor de «radiodifuziune și teledifuziune, inclusiv prin televiziunea prin cablu și prin internet» propuse de Orange.

59 Pe de altă parte, în ceea ce privește comparația produselor incluse în clasa 9, protejate de marca OBELIX, și a serviciilor care fac parte din clasa 42, vizate în cererea de înregistrare a mărcii MOBILIX, Tribunalul ar fi trebuit să concluzioneze în sensul similitudinii dintre „calculatoare, module de programe, programe informatice înregistrate pe suporturi de date" și serviciile de „programare pentru calculatoare, proiectarea, întreținerea și actualizarea de software", și în mod eronat nu ar fi luat în considerare că producția de „aparate și instrumente electrotehnice și electronice" inclusă în clasa 9 implică în mod necesar activități de „cercetare și inginerie", servicii care fac parte din clasa 42.

60 În sfârșit, Tribunalul ar fi apreciat în mod eronat, la punctul 69 din hotărârea atacată, că cererea de înregistrare a mărcii comunitare este destinată exclusiv telecomunicațiilor în diversele lor forme și că înregistrarea anterioară nu face trimitere la nicio activitate din acest sector. În plus, Tribunalul nu s-ar întemeia pe niciun fapt sau probă pentru a estima, la același punct din hotărârea atacată, că a admite similitudinea în toate cazurile în care dreptul anterior acoperă calculatoarele și în care produsele sau serviciile desemnate de semnul a cărui înregistrare se solicită pot utiliza calculatoarele ar însemna în mod sigur să se depășească obiectul protecției acordate de legiuitor titularului unei mărci.

61 OAPI arată că, prin argumentele sale referitoare la similitudinea produselor și a serviciilor desemnate de mărcile în litigiu, recurenta urmărește să repună în discuție aprecierea faptelor efectuată de Tribunal, ceea ce nu este admis în cadrul unui recurs. Tribunalul nu ar fi săvârșit nicio denaturare a faptelor sau a elementelor de probă, ar fi reprodus în mod corect listele acestor produse și acestor servicii și ar fi efectuat o analiză comparativă, bazată pe criterii precum tipul de fabricant sau modul de distribuție al produselor menționate.

— Aprecierea Curții

62 În primul rând, trebuie amintit că, potrivit celui de al șaptelea considerent al Regulamentului nr. 40/94, riscul de confuzie a cărui apreciere depinde de numeroși factori și în special de cunoașterea mărcii pe piață, de asocierea care poate fi făcută între semnul folosit sau înregistrat, de gradul de asemănare dintre marcă și semn și între produsele sau serviciile desemnate constituie condiția specifică a protecției conferite de marca comunitară în conformitate cu articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94.

63 Astfel cum s-a amintit la punctul 46 din prezenta hotărâre, aprecierea globală a riscului de confuzie implică o anumită interdependență între factorii luați în considerare și, în special, similitudinea mărcilor și cea a produselor sau a serviciilor acoperite, un grad scăzut de similitudine între acestea din urmă putând fi compensat printr-un grad ridicat de similitudine între mărci și invers.

64 În consecință, Curtea a considerat, cu privire la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Directiva 89/104, dispoziție care este identică, în esență, cu articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94, că respectivul caracter distinctiv al mărcii anterioare și, în special, renumele acesteia trebuie luat în considerare pentru a aprecia dacă similitudinea dintre produsele sau serviciile desemnate de cele două mărci este suficientă pentru a da naștere unui risc de confuzie (a se vedea Hotărârea Canon, citată anterior, punctul 24).

65 Cu toate acestea, pentru a aprecia existența identității sau a similitudinii produselor și serviciilor menționate, trebuie, astfel cum Tribunalul a amintit în mod întemeiat la punctul 59 din hotărârea atacată, să se ia în considerare toți factorii pertinenți care caracterizează raportul dintre aceste produse sau servicii. Acești factori includ în special natura, destinația, utilizarea acestora, precum și caracterul lor concurent sau complementar (a se vedea Hotărârea Canon, citată anterior, punctul 23, și Hotărârea din 11 mai 2006, Sunrider/OAPI, C-416/04 P, Rec., p. I-4237, punctul 85).

66 În conformitate cu această jurisprudență, la punctele 61-70 din hotărârea atacată, Tribunalul a efectuat o comparație a produselor și a serviciilor desemnate de mărcile în litigiu, efectuând o analiză detaliată care caracterizează raportul dintre aceste produse și aceste servicii.

67 În consecință, Tribunalul nu a comis o eroare de drept atunci când a efectuat o comparație a produselor și a serviciilor menționate, fără a se întemeia, în acest scop, pe

ipoteza că mărcile în conflict sunt identice și că marca anterioară este dotată cu un caracter distinctiv.

68 În al doilea rând, întrucât recurenta pune în discuție coerența și fundamentul aprecierilor pe care Tribunalul le-a efectuat cu ocazia comparației produselor și a serviciilor desemnate de mărcile în litigiu, trebuie să amintim că, în conformitate cu articolul 225 alineatul (1) CE și cu articolul 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție, recursul se limitează la aspecte de drept. Într-adevăr, Tribunalul este singurul competent să constate și să aprecieze faptele pertinente, precum și să aprecieze elementele de probă. Aprecierea faptelor și a elementelor de probă nu constituie, așadar, cu excepția cazului denaturării acestora, un aspect de drept supus, ca atare, controlului Curții în cadrul unui recurs (a se vedea în special Hotărârea din 19 septembrie 2002, DVK/OAPI, C-104/00 P, Rec., p. I-7561, punctul 22, Hotărârea din 12 ianuarie 2006, Deutsche SiSi-Werke/OAPI, C-173/04 P, Rec., p. I-551, punctul 35, și Hotărârea din 22 iunie 2006, Storck/OAPI, C-25/05 P, Rec., p. I-5719, punctul 40).

69 O astfel de denaturare trebuie să reiasă în mod evident din înscrisurile din dosar, fără a fi necesară o nouă apreciere a faptelor și a probelor (a se vedea Hotărârea din 28 mai 1998, New Holland Ford/Comisia, C-8/95 P, Rec., p. I-3175, punctul 72, Hotărârea din 6 aprilie 2006, General Motors/Comisia, C-551/03 P, Rec., p. I-3173, punctul 54, și Hotărârea din 21 septembrie 2006, JCB Service/Comisia, C-167/04 P, Rec., p. I-8935, punctul 108).

70 La citirea listei produselor și a serviciilor care aparțin clasei 9 și care sunt vizate de înregistrarea anterioară, reprodusă la punctul 5 din hotărârea atacată și la punctul 9 din prezenta hotărâre, Tribunalul a apreciat, la punctul 62 din hotărârea atacată, că „domeniile desemnate de acest drept sunt fotografia, cinematografia, optica, învățământul și jocurile video”.

71 În ceea ce privește lista produselor și a serviciilor care fac parte din clasele 9 și 16, revendicată în cererea de înregistrare a mărcii comunitare, reprodusă la punctul 3 din hotărârea atacată și la punctul 8 din prezenta hotărâre, Tribunalul a constatat, la același punct 62, că domeniul vizat de respectiva cerere de înregistrare este, în mod aproape exclusiv, cel al telecomunicațiilor sub toate formele acestora.

72 Or, nu rezultă în mod vădit că lectura efectuată de Tribunal a listelor produselor și a serviciilor acoperite de mărcile în litigiu conține inexactități materiale sau că Tribunalul nu putea să întemeieze în mod valabil aprecierile puse în discuție de recurentă cu privire la aceste liste.

73 Prin urmare, argumentul recurentei privind denaturarea de către Tribunal a conținutului listelor menționate trebuie să fie respins ca neîntemeiat.

74 În ceea ce privește pretinsa contradicție dintre constatarea efectuată la punctul 62 din hotărârea atacată în limba de procedură „That list of goods and services is close to that which is claimed in the Community trade mark" și concluzia potrivit căreia produsele protejate de marca anterioară și cele acoperite de marca a cărei înregistrare se solicită nu sunt similare, trebuie amintit că problema dacă motivarea unei hotărâri a Tribunalului este contradictorie sau insuficientă reprezintă un aspect de drept care poate fi invocat, ca atare, în cadrul unui recurs (a se vedea Hotărârea din 7 mai 1998, Somaco/Comisia, C-401/96 P, Rec., p. I-2587, punctul 53, și Hotărârea din 13 decembrie 2001, Cubero Vermurie/Comisia, C-446/00 P, Rec., p. I-10315, punctul 20, și Hotărârea din 8 februarie 2007, Groupe Danone/Comisia, C-3/06 P, Rep., p. I-1331, punctul 45).

75 În această privință, trebuie să se sublinieze că punctul 62 din hotărârea atacată urmărește să analizeze domeniul de aplicare al listei produselor și a serviciilor acoperite de înregistrarea anterioară și, respectiv, al listei produselor și a serviciilor vizate de cererea de înregistrare a mărcii.

76 Astfel, din acest obiectiv, precum și din conținutul punctului 62 din hotărârea atacată rezultă că în limba de procedură constatarea „That list of goods and services is close to that which is claimed in the Community trade mark" trebuia să fie redactată astfel încât să reflecte următorul sens:

„Această listă a produselor și a serviciilor trebuie apropiată de cea care este revendicată în cererea de înregistrare a mărcii comunitare".

77 Totuși, această eroare de redactare nu afectează coerența motivării hotărârii atacate, în măsura în care constatările efectuate de Tribunal la punctul 62 din această hotărâre, în ceea ce privește domeniul de aplicare al listelor produselor și serviciilor acoperite de mărcile în litigiu, nu contrazic concluziile la care a ajuns Tribunalul la punctele 63 și 64 din hotărârea menționată.

78 În consecință, eroarea de redactare semnalată de recurentă nu trebuie să fie considerată o eroare de motivare care poate să justifice anularea hotărârii atacate cu privire la acest punct (a se vedea Hotărârea din 2 iunie 1994, de Compte/Parlamentul, C-326/91 P, Rec., p. I-2091, punctul 96).

79 În sfârșit, în ceea ce privește restul argumentelor prezentate de recurentă în cadrul primului aspect al celui de al doilea motiv, trebuie să se constate că, deși invocă în mod formal erori de apreciere sau de motivare, în esență recurenta urmărește să repună în discuție aprecierea Tribunalului asupra faptelor.

80 Or, astfel cum s-a amintit la punctul 68 din prezenta hotărâre, aprecierea faptelor și a elementelor de probă nu constituie, sub rezerva cazului denaturării lor, un aspect de drept supus ca atare controlului Curții în cadrul unui recurs.

81 În consecință, primul aspect al celui de al doilea motiv trebuie respins în parte ca neîntemeiat și în parte ca inadmisibil.

Cu privire la al doilea aspect al celui de al doilea motiv

— Argumentele părților

82 Prin intermediul celui de al doilea aspect al celui de al doilea motiv, pe care îl invocă cu titlu subsidiar primului motiv, recurenta susține că Tribunalul a încălcat articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94 prin aprecierea faptului că mărcile în litigiu nu erau asemănătoare.

83 Potrivit recurentei, Tribunalul nu ar fi aplicat criteriile juridice corecte pentru a aprecia similitudinea acestor mărci, ci ar fi acționat în mod mecanic, fără a lua în considerare finalitatea comparației.

84 În ceea ce privește similitudinea vizuală, Tribunalul ar fi subliniat în mod arbitrar diferențele între mărcile menționate, în timp ce, potrivit principiilor generale ale dreptului mărcilor, elementele comune ar fi în mod obișnuit mai importante decât cele care diferă.

85 În plus, la punctul 75 din hotărârea atacată, Tribunalul ar fi ignorat propria sa jurisprudență care rezultă din Hotărârea din 14 octombrie 2003, Phillips-Van Heusen/OAPI – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel (BASS) (T-292/01, Rec., p. II-4335, punctul 50), potrivit căreia atenția publicului se focalizează cel puțin cu aceeași intensitate pe primele litere ale unei mărci verbale ca și pe literele centrale ale unei astfel de mărci.

86 Aprecierea similitudinii fonetice, precum și cea a similitudinii conceptuale, efectuată de Tribunal la punctele 77-79 din hotărârea atacată, ar fi eronate, în măsura în care acestea nu ar fi susținute, potrivit recurentei, de fapte prezentate Tribunalului.

87 În plus, raționamentul Tribunalului la punctul 79 din hotărârea atacată ar încălca principiul potrivit căruia cu cât o marcă anterioară este mai de notorietate sau cu cât caracterul său distinctiv este mai ridicat, cu atât riscul de confuzie este mai mare.

88 Recurenta reproșează de asemenea Tribunalului că a aplicat, la punctele 80-82 din hotărârea atacată, teoria așa-numită a „neutralizării", întrucât această teorie nu ar fi aplicabilă decât în stadiul evaluării finale a riscului de confuzie, și nu atunci când mărcile în conflict sunt fie vizual, fie fonetic, fie vizual și fonetic similare.

89 În sfârșit, recurenta afirmă că Tribunalul a înțeles greșit argumentul său, subliniind, la punctul 85 din hotărârea atacată, că aceasta invocă un drept exclusiv asupra folosirii sufixului „-ix", în condițiile în care aceasta ar fi afirmat că este titulara unei familii de mărci create în mod similar mărcii MOBILIX. Or, existența unei familii de mărci ar fi în mod general considerată o cauză distinctă de risc de confuzie, chiar și în lipsa unor similitudini fonetice și vizuale.

90 Potrivit OAPI, printre argumentele invocate de recurentă, singurul aspect de drept este acela de a ști dacă Tribunalul putea în mod legal să concluzioneze, la punctul 81 din hotărârea atacată, că diferențele conceptuale care separă semnele în cauză sunt de natură să neutralizeze similitudinile fonetice și vizuale existente. Or, Tribunalul ar fi examinat în mod corect toate elementele care, conform jurisprudenței stabilite, trebuie luate în considerare pentru efectuarea unei aprecieri globale a riscului de confuzie.

— Aprecierea Curții

91 În primul rând, în ceea ce privește argumentul potrivit căruia, în cadrul comparației vizuale între cele două semne în cauză, Tribunalul ar fi subliniat diferențele dintre acestea în loc să caute similitudinile lor, este suficient să se constate că recurenta urmărește, în fapt, să repună în discuție aprecierea faptelor realizată de Tribunal, ceea ce, potrivit jurisprudenței amintite la punctul 68 din prezenta hotărâre, nu constituie,

cu excepția cazului denaturării faptelor sau a elementelor de probă, un aspect de drept supus, ca atare, controlului Curții în cadrul unui recurs.

92 În ceea ce privește, în al doilea rând, afirmația potrivit căreia Tribunalul ar fi ignorat propria jurisprudență prin declararea faptului că, în mod normal, atenția consumatorului se îndreaptă în special asupra începutului cuvântului, este suficient să se sublinieze, pe de o parte, că respectiva constatare nu este contrară celei indicate de recurentă și, pe de altă parte, că, departe de a stabili o astfel de regulă ca principiu absolut, Tribunalul s-a limitat să aprecieze că aceasta era situația în speță. Or, nici această apreciere asupra faptelor nu poate să fie supusă controlului Curții în cadrul unui recurs.

93 În același mod, trebuie subliniat, în al treilea rând, că, prin susținerea faptului că aprecierea similitudinii fonetice și cea a similitudinii conceptuale, efectuate de Tribunal la punctele 77-79 din hotărârea atacată, ar fi eronate, în măsura în care acestea nu sunt susținute de fapte prezentate Tribunalului, recurenta urmărește să obțină din partea Curții substituirea aprecierii Tribunalului asupra faptelor cu propria apreciere.

94 Or, întrucât nu a fost invocată nicio denaturare a faptelor sau a elementelor de probă de către această din urmă instanță, Curtea nu este competentă să efectueze aprecierea acestora.

95 Îl al patrulea rând, trebuie să se arate că recurenta se întemeiază pe o lectură eronată a hotărârii atacate prin susținerea faptului că raționamentul Tribunalului de la punctul 79 din această hotărâre încalcă principiul dreptului mărcilor, potrivit căruia cu cât o marcă

anterioară este mai de notorietate sau cu cât caracterul său distinctiv este mai ridicat, cu atât riscul de confuzie este mai mare.

96 Într-adevăr, la punctul 79 menționat, Tribunalul s-a limitat să constate, printr-o apreciere asupra faptelor, că nu este de competența Curții să verifice că semnul „OBELIX" conține o referință la un personaj celebru al unei benzi desenate și, în consecință, este diferit din punct de vedere conceptual de semnul „MOBILIX", și, prin urmare, nu s-a pronunțat cu privire la caracterul notoriu al mărcii OBELIX.

97 În măsura în care, în al cincilea rând, recurenta pune în discuție aplicarea, de către Tribunal, a teoriei așa-numite „a neutralizării", trebuie să se sublinieze că Tribunalul a examinat toate elementele care, conform jurisprudenței stabilite, trebuie luate în considerare pentru efectuarea unei aprecieri globale a riscului de confuzie.

98 Or, din jurisprudență rezultă că aprecierea globală a riscului de confuzie implică faptul că diferențele conceptuale dintre două semne pot neutraliza similitudini auditive și vizuale între acestea, în măsura în care cel puțin unul dintre aceste semne are, din perspectiva publicului relevant, o semnificație clară și determinată, astfel încât acest public să o poată sesiza imediat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 ianuarie 2006, Ruiz-Picasso și alții/OAPI, C-361/04 P, Rec., p. I-643, punctul 20, precum și Hotărârea din 23 martie 2006, Mühlens/OAPI, C-206/04 P, Rec., p. I-2717, punctul 35).

99 În consecință, Tribunalul nu poate fi criticat pentru că a aplicat teoria neutralizării menționată la punctul 81 din hotărârea atacată.

100 În sfârșit, în al șaselea rând, în ceea ce privește argumentul recurentei întemeiat pe faptul că aceasta este titulară a unei familii de mărci caracterizate prin sufixul „-ix", trebuie subliniat că, deși recurenta a invocat mai multe mărci anterioare care, în opinia sa, fac parte din familia respectivă, aceasta și-a întemeiat opoziția numai pe marca anterioară OBELIX.

101 Or, în ipoteza în care opoziția se întemeiază pe existența mai multor mărci care au caracteristici comune ce permit să fie considerate ca făcând parte din aceeași familie sau serie, trebuie, pentru a aprecia existența unui risc de confuzie, să se țină cont de faptul că, în cazul unei familii sau al unei serii de mărci, un astfel de risc rezultă din faptul că un consumator se poate înșela în ceea ce privește proveniența sau originea produselor sau a serviciilor acoperite de marca a cărei înregistrare se solicită și poate considera în mod greșit că marca face parte din această familie sau serie [a se vedea în acest sens Hotărârea Ponte Finanziaria/OAPI și F.M.G. Textiles (fostă Marine Enterprise Projects), citată anterior, punctele 62 și 63].

102 În consecință, având în vedere cele de mai sus, al doilea aspect al celui de al doilea motiv trebuie respins ca fiind în parte inadmisibil și în parte neîntemeiat.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 74 din Regulamentul nr. 40/94

Argumentele părților

103 În primul rând, recurenta reproșează Tribunalului că a încălcat articolul 74 din Regulamentul nr. 40/94 prin respingerea, la punctul 36 din hotărârea atacată, a susținerii acesteia, potrivit căreia camera de recurs ar fi trebuit să admită că marca OBELIX era de notorietate, că avea un caracter distinctiv foarte pronunțat și că se

bucura de renume, în lipsa oricărei contestații a acestor fapte din partea celeilalte părți în procedura aflată pe rolul camerei de recurs menționate.

104 Recurenta apreciază că trebuie să se facă distincție, pe de o parte, între ipoteza potrivit căreia Orange nu ar fi luat parte la procedura de opoziție aflată pe rolul camerei de recurs, ipoteză în care OAPI putea adopta decizia sa numai în temeiul probelor prezentate de recurentă, partea care a formulat opoziția în cadrul procedurii, și, pe de altă parte, ipoteza potrivit căreia Orange ar fi luat parte la o astfel de procedură. În acest din urmă caz, dacă Orange nu ar fi contestat susținerile recurentei, ar fi fost absurd să se impună acesteia din urmă să furnizeze toate probele susținerilor sale, întrucât nicio normă sau niciun principiu de drept comunitar nu ar obliga o parte să prezinte probe pentru a dovedi ceea ce nu se contestă de către cealaltă parte.

105 În al doilea rând, potrivit recurentei, Tribunalul ar fi încălcat articolul 74 din Regulamentul nr. 40/94, refuzând el însuși, precum camera de recurs, să admită că marca OBELIX era de notorietate, avea un caracter distinctiv foarte pronunțat și se bucura de renume.

106 OAPI apreciază, referindu-se la Hotărârea Vedial/OAPI, citată anterior, că, presupunând că părțile nu se contrazic cu privire la aspectul notorietății mărcii OBELIX, Tribunalul nu ar fi ținut de o astfel de constatare și ar avea obligația de a examina dacă, prin concluzionarea, în cadrul deciziei în litigiu, în sensul lipsei similitudinii dintre mărcile în litigiu, camera de recurs nu a încălcat Regulamentul nr. 40/94. În cadrul unei proceduri *inter partes* în fața OAPI, niciun principiu nu ar cere să se considere stabilite faptele necontestate de cealaltă parte.

Aprecierea Curții

107 De la început, trebuie să se precizeze că obiecția invocată de recurentă cu privire la încălcarea de Tribunal a articolului 74 din Regulamentul nr. 40/94, prin refuzul de a recunoaște că marca OBELIX era de notorietate, avea un caracter distinctiv foarte pronunțat și se bucura de renume, se întemeiază pe o lectură eronată a punctelor 32-36 din hotărârea atacată și, în consecință, este neîntemeiată.

108 Într-adevăr, la punctele 32-36 din hotărârea atacată, Tribunalul nu a examinat el însuși dacă marca OBELIX era de notorietate, dacă avea un caracter distinctiv foarte pronunțat și se bucura de renume, ci s-a limitat să verifice temeinicia motivului invocat de recurentă privind încălcarea articolului 74 alineatul (1) din Regulamentul nr. 40/94, potrivit căruia, în lipsa unei contestații din partea Orange, camera de recurs ar fi trebuit să considere drept stabilită aprecierea prezentată de recurentă cu privire la marca OBELIX.

109 Întrucât recurenta a arătat, în această privință, că, prin constatarea lipsei încălcării articolului 74 alineatul (1) din Regulamentul nr. 40/94 de camera de recurs menționată, Tribunalul însuși ar fi încălcat această dispoziție, respectiva critică trebuie respinsă ca inadmisibilă.

110 Este adevărat că dacă un reclamant contestă interpretarea sau aplicarea dreptului comunitar de către Tribunal, aspectele de drept analizate în primă instanță pot fi rediscutate în cadrul procedurii de recurs. Într-adevăr, dacă un reclamant nu ar putea să se bazeze astfel în recurs pe motive și pe argumente utilizate deja în fața Tribunalului,

procedura respectivă ar fi lipsită de o parte din sensul său (a se vedea în special Hotărârea din 6 martie 2003, Interporc/Comisia, C-41/00 P, Rec., p. I-2125, punctul 17, și Hotărârea Storck/OAPI, citată anterior, punctul 48).

111 Totuși, rezultă din articolul 225 CE, din articolul 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție și din articolul 112 alineatul (1) primul paragraf litera (c) din Regulamentul de procedură al Curții că un recurs trebuie să indice cu precizie elementele criticate din hotărârea a cărei anulare se solicită, precum și argumentele juridice care susțin în mod concret această cerere. Nu îndeplinește această cerință un recurs care, chiar fără a cuprinde o argumentare care să urmărească în mod specific identificarea erorii de drept de care ar fi afectată hotărârea atacată, se limitează la a repeta sau la a reproduce textual motivele și argumentele ce au fost prezentate în fața Tribunalului (a se vedea în special Hotărârea din 4 iulie 2000, Bergaderm și Goupil/Comisia, C-352/98 P, Rec., p. I-5291, punctele 34 și 35, precum și Hotărârea Storck/OAPI, citată anterior, punctul 47).

112 Or, susținând deja în fața Tribunalului că, întrucât Orange nu a contrazis afirmațiile recurentei prezentate în cadrul procedurii de opoziție, OAPI ar fi trebuit să pornească de la principiul că marca OBELIX era renumită, recurenta se limitează, în cadrul prezentului motiv, să repete argumentul prezentat în fața Tribunalului, fără a indica motivele pentru care acesta ar fi săvârșit o eroare de drept prin respingerea argumentului menționat la punctele 32-36 din hotărârea atacată.

113 Prin urmare, al treilea motiv al recurentei, întemeiat pe încălcarea articolului 74 alineatul (1) din Regulamentul nr. 40/94, trebuie să fie înlăturat ca fiind în parte neîntemeiat și în parte inadmisibil.

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 63 din Regulamentul nr. 40/94 și a articolului 135 alineatul (4) din Regulamentul de procedură al Tribunalului ca urmare a respingerii concluziei prin care se urmărea obținerea anulării deciziei în litigiu pentru lipsa aplicării articolului 8 alineatul (5) din Regulamentul nr. 40/94

Argumentele părților

114 Potrivit recurentei, prin respingerea ca inadmisibilă a capătului său de cerere întemeiat pe articolul 8 alineatul (5) din Regulamentul nr. 40/94, Tribunalul s-ar fi întemeiat pe o interpretare incorectă a obiectului procedurii de recurs și ar fi încălcat astfel articolul 63 din Regulamentul nr. 40/94 și articolul 135 alineatul (4) din Regulamentul de procedură al acestuia.

115 Într-adevăr, Tribunalul și-ar fi ignorat propria jurisprudență, amintită în Hotărârea acestuia din 9 noiembrie 2005, Focus Magazin Verlag/OAPI – ECI Telecom (Hi-FOCuS) (T-275/03, Rec., p. II-4725, punctul 37), potrivit căreia din continuitatea funcțională dintre organele OAPI rezultă că, în aplicarea articolului 74 alineatul (1) in fine din Regulamentul nr. 40/94, camera de recurs este ținută să își întemeieze decizia pe toate elementele de fapt și de drept pe care partea interesată le-a invocat fie în procedura din fața organului care s-a pronunțat în primă instanță, fie, numai sub rezerva alineatului (2) din același articol, în procedura recursului.

116 Recurenta afirmă că, deși argumentele pe care le-a invocat în fața camerei de recurs se întemeiau pe articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94, o lectură rezonabilă a documentelor prezentate în cadrul procedurilor de opoziție și de recurs ar fi demonstrat că aceasta nu încetase să afirme că o marcă de notorietate, care intră sub incidența dispozițiilor coroborate ale articolului 8 alineatul (1) și alineatul (2) litera (c)

din acest regulament, era de asemenea o marcă ce se bucură de „renume” în sensul articolului 8 alineatul (5) din regulamentul menționat și trebuia de asemenea să fie protejată în temeiul acestei din urmă dispoziții.

117 În plus, constatarea camerei de recurs potrivit căreia recurenta și-ar fi limitat în mod expres recursul la aspectele referitoare la articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 40/94 ar fi inexactă și recurenta ar fi pus-o în discuție în fața Tribunalului. Aceasta ar fi dezbătut de asemenea în fața Tribunalului raportul dintre alineatele (2) și (5) ale articolului 8 din Regulamentul nr. 40/94 pentru a dovedi că mărcile protejate de fiecare dintre aceste dispoziții au astăzi aceeași conotație. În mod eronat, Tribunalul nu ar fi examinat acest argument în hotărârea atacată, declarând acest capăt de cerere inadmisibil.

118 OAPI arată că, deși ar fi trebuit să conteste decizia camerei de recurs de a considera că recursul este întemeiat numai pe articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 40/94, încălcând astfel articolul 74 din același regulament, recurenta ar fi criticat OAPI, în cererea prezentată Tribunalului, pentru o încălcare a articolului 8 alineatul (5) din Regulamentul nr. 40/94. Dat fiind că respectiva cameră de recurs nu examinase articolul 8 alineatul (5) menționat, Tribunalul ar fi concluzionat în mod întemeiat, în lumina articolului 135 alineatul (4) din Regulamentul său de procedură, că nu era admisibilă pretenția recurentei ca Tribunalul să se pronunțe cu privire la o cerere prin care se urmărea aplicarea acestei dispoziții.

Aprecierea Curții

119 În primul rând, în ceea ce privește analiza efectuată de Tribunal pentru a stabili obiectul litigiului care s-a aflat pe rolul camerei de recurs, trebuie să se indice că, deși, la punctul 20 din hotărârea atacată, Tribunalul a constatat că eventuala aplicare a articolului 8 alineatul (5) din Regulamentul nr. 40/94 nu a fost solicitată de recurentă în niciun moment în fața acestei camere și că, în consecință, aceasta nu a examinat-o, Tribunalul a constatat de asemenea, la același punct, că recurenta invocase, în opoziția sa la cererea de înregistrare a mărcii și în fața camerei de recurs menționate, renumele mărcii anterioare numai în contextul aplicării articolului 8 alineatul (1) litera (b) din

regulamentul menționat, și anume în scopul de a susține existența unui risc de confuzie în percepția publicului pertinent.

120 În consecință, nu se poate reproșa Tribunalului că s-a întemeiat numai pe afirmațiile recurentei în fața camerei de recurs pentru a stabili obiectul litigiului care s-a aflat pe rolul acesteia. Dimpotrivă, Tribunalul s-a asigurat că nu rezultă din afirmațiile recurentei în fața diviziei de opoziție că aceasta și-ar fi întemeiat opoziția tot pe articolul 8 alineatul (5) din Regulamentul nr. 40/94.

121 În consecință, prin constatarea faptului că motivul relativ de refuz al înregistrării întemeiat pe articolul 8 alineatul (5) din Regulamentul nr. 40/94 nu făcea parte din litigiul care s-a aflat pe rolul camerei de recurs menționate, Tribunalul, în mod întemeiat, a respins acest motiv ca inadmisibil.

122 Într-adevăr, recurenta nu avea dreptul să modifice termenii litigiului în fața Tribunalului, astfel cum rezultau din pretențiile și din susținerile formulate de ea însăși și de Orange (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 aprilie 2007, Alcon/OAPI, C-412/05 P, Rep., p. I-3569, punctul 43).

123 Pe de o parte, controlul exercitat de Tribunal în conformitate cu articolul 63 din Regulamentul nr. 40/94 constă într-un control al legalității deciziilor camerelor de recurs ale OAPI. Tribunalul nu poate anula sau modifica decizia care face obiectul acțiunii decât dacă, la momentul adoptării deciziei, aceasta era afectată de unul dintre

motivele de anulare sau de modificare prevăzute la articolul 63 alineatul (2) din acest regulament (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 martie 2007, OAPI/Kaul, C-29/05 P, Rep., p. I-2213, punctul 53).

124 Pe de altă parte, din articolul 135 alineatul (4) din Regulamentul de procedură al Tribunalului rezultă că părțile nu pot modifica obiectul litigiului care s-a aflat pe rolul camerei de recurs.

125 În al doilea rând, în ceea ce privește susținerea potrivit căreia camera de recurs ar fi decis în mod eronat că articolul 8 alineatul (5) din Regulamentul nr. 40/94 nu făcea parte din obiectul litigiului, trebuie să se sublinieze că, întrucât recurenta a invocat un motiv care nu făcea parte din acțiunea cu care a fost sesizat Tribunalul împotriva acestei decizii, o astfel de susținere constituie un motiv nou, care extinde obiectul litigiului și care, de aceea, nu poate fi formulat pentru prima dată în faza de recurs.

126 Într-adevăr, a permite unei părți să invoce pentru prima dată în fața Curții un motiv pe care aceasta nu l-a invocat în fața Tribunalului ar însemna să i se permită acesteia să sesizeze Curtea, a cărei competență în materie de recurs este limitată, cu un litigiu mai extins în raport cu cel cu care a fost învestit Tribunalul. În cadrul unui recurs, competența Curții este limitată la aprecierea soluției legale pronunțate cu privire la motivele dezbătute în fața primei instanțe (a se vedea în special Hotărârea din 1 iunie 1994, Comisia/Brazzelli Lualdi și alții, C-136/92 P, Rec., p. I-1981, punctul 59, Hotărârea din 30 martie 2000, VBA/VGB și alții, C-266/97 P, Rec., p. I-2135, punctul 79, Hotărârea din 29 aprilie 2004, Henkel/OAPI, C-456/01 P și C-457/01 P, Rec., p. I-5089, punctul 50, precum și Hotărârea JCB Service/Comisia, citată anterior, punctul 114).

127 Rezultă că al patrulea motiv trebuie respins ca fiind în parte neîntemeiat și în parte inadmisibil.

Cu privire la al cincilea motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 63 din Regulamentul nr. 40/94 și a Regulamentului de procedură al Tribunalului prin declararea ca inadmisibil a capătului de cerere al recurentei prin care se urmărește trimiterea cauzei camerei de recurs spre rejudecare

Argumentele părților

128 Potrivit recurentei, concluzia pe care aceasta a prezentat-o în cadrul ședinței în fața Tribunalului nu era o concluzie nouă, ci o concluzie prezentată în subsidiar față de cea întemeiată pe articolul 8 alineatul (5) din Regulamentul nr. 40/94. Or, întrucât concluzia principală cuprindea în mod necesar toate concluziile aferente acesteia, obiectul litigiului nu poate fi modificat de fiecare dată când o nouă concluzie este adăugată concluziei inițiale.

129 În consecință, prin declararea ca inadmisibil a respectivului capăt de cerere al recurentei, ca fiind un capăt de cerere nou care modifică obiectul litigiului, Tribunalul ar fi încălcat articolul 63 din Regulamentul nr. 40/94 și articolele 44, 48 și articolul 135 alineatul (4) din Regulamentul său de procedură.

130 OAPI susține că respectivul capăt de cerere este întemeiat pe un motiv nou, potrivit căruia camera de recurs ar fi încălcat articolul 74 alineatul (1) din Regulamentul nr. 40/94 nepronunțându-se cu privire la aplicabilitatea articolului 8 alineatul (5) din acest regulament și ar fi fost introdus de recurentă numai atunci când aceasta a înțeles că motivul său întemeiat pe o încălcare a acestei din urmă dispoziții era inadmisibil. Dat fiind că acest capăt de cerere subsidiar nu a fost prezentat decât în faza ședinței, în opinia OAPI, Tribunalul l-a declarat în mod întemeiat inadmisibil, invocând articolele 44 și 48 din Regulamentul său de procedură.

Aprecierea Curții

131 Astfel cum rezultă de la punctele 119-124 din prezenta hotărâre, în mod întemeiat Tribunalul a respins ca inadmisibil motivul întemeiat pe încălcarea articolului 8 alineatul (5) din Regulamentul nr. 40/94.

132 În consecință, prezentul motiv, prin care recurenta reproșează Tribunalului că a calificat drept concluzii noi concluziile pe care susține că le-a prezentat în subsidiar față de motivul întemeiat pe încălcarea articolului 8 alineatul (5) din Regulamentul nr. 40/94 și în cazul în care Tribunalul ar fi considerat acest motiv întemeiat, trebuie considerat inoperant.

Cu privire la al șaselea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 63 din Regulamentul nr. 40/94 și a articolului 135 alineatul (4) din Regulamentul de procedură al Tribunalului prin refuzul admiterii anumitor înscrisuri

Argumentele părților

133 Recurenta susține că, prin declararea ca inadmisibile a anumitor documente pe care le-ar fi prezentat pentru prima dată în fața Tribunalului, acesta a încălcat articolul 63 din Regulamentul nr. 40/94 și articolul 135 alineatul (4) din Regulamentul său de procedură.

134 În speță, recurenta ar fi prezentat Tribunalului noi elemente de probă pentru simplul motiv că respectiva cameră de recurs ar fi considerat probele pe care i le-a prezentat recurenta insuficiente.

135 În opinia OAPI, al șaselea motiv trebuie înlăturat, în măsura în care rolul Tribunalului constă în a controla legalitatea deciziilor camerelor de recurs, și nu în a verifica dacă, la momentul la care acesta se pronunță asupra unei acțiuni împotriva uneia dintre aceste decizii, poate adopta în mod legal o nouă decizie având același dispozitiv. În consecință, nu poate fi reproșată camerei de recurs nicio ilegalitate, având în vedere elementele de fapt care nu i-au fost prezentate.

Aprecierea Curții

136 Astfel cum în mod întemeiat a indicat Tribunalul la punctul 16 din hotărârea atacată, o acțiune cu care este sesizat urmărește controlul legalității deciziilor camerelor de recurs ale OAPI în sensul articolului 63 din Regulamentul nr. 40/94.

137 Din această dispoziție rezultă că fapte neinvocate de părți în fața organelor OAPI nu mai pot fi invocate în faza acțiunii introduse la Tribunal.

138 Din dispoziția menționată rezultă de asemenea că Tribunalul nu poate reexamina circumstanțele de fapt în lumina probelor prezentate pentru prima dată în fața acestuia. Într-adevăr, legalitatea unei decizii a unei camere de recurs a OAPI trebuie să fie apreciată în funcție de informațiile de care aceasta putea să dispună la momentul la care a adoptat decizia.

139 În această privință, Curtea a subliniat deja că rezultă din articolul 61 alineatul (2) și din articolul 76 din Regulamentul nr. 40/94 că, în vederea examinării fondului recursului cu care este sesizată, camera de recurs invită părțile, de câte ori este necesar, să își prezinte observațiile asupra notificărilor pe care li le adresează și că, de asemenea, poate să dispună măsuri de instrumentare, printre care figurează prezentarea elementelor de

fapt sau de probă. Articolul 62 alineatul (2) din Regulamentul nr. 40/94 precizează la rândul său că, în cazul în care camera de recurs retrimite cauza spre soluționare organului care a pronunțat decizia în litigiu, acest ultim organ este legat de motivarea și de dispozitivul deciziei camerei de recurs, „cu condiția ca împrejurările cauzei să fi rămas aceleași". Astfel de dispoziții demonstrează că există posibilitatea ca substratul faptic să se îmbogățească în diversele stadii ale procedurii în fața OAPI (Hotărârea OAPI/Kaul, citată anterior, punctul 58).

140 Prin urmare, recurenta nu poate invoca caracterul insuficient al posibilității de a furniza OAPI elemente de probă.

141 În plus, trebuie amintit că articolul 74 alineatul (2) din Regulamentul nr. 40/94 prevede că OAPI poate să nu ia în considerare faptele pe care părțile nu le-au invocat sau dovezile pe care nu le-au furnizat în timp util.

142 În această privință, Curtea a indicat că, din moment ce astfel de fapte și probe nu au fost invocate și prezentate de partea interesată în termenele care i-au fost acordate în acest scop în temeiul dispozițiilor Regulamentului nr. 40/94 și nici „în timp util" în sensul articolului 74 alineatul (2) din regulamentul menționat, partea respectivă nu beneficiază de un drept necondiționat ca acestea să fie luate în considerare de camera de recurs a OAPI, aceasta din urmă dispunând, dimpotrivă, de o marjă de apreciere în a hotărî dacă este necesar sau nu este necesar să procedeze la o astfel de luare în considerare în vederea adoptării deciziei pe care este chemată să o pronunțe (a se vedea Hotărârea OAPI/Kaul, citată anterior, punctul 63).

143 Cu toate acestea, dovezile care nu au fost prezentate niciodată în fața OAPI, în orice caz, nu au fost furnizate în timp util și nu pot să constituie un criteriu de legalitate a deciziei camerei de recurs.

144 Întrucât decizia Tribunalului de a respinge ca inadmisibile dovezile furnizate pentru prima dată în fața acestuia este justificată în lumina dispozițiilor articolului 63 din

Regulamentul nr. 40/94, nu mai este necesară examinarea argumentelor recurentei privind pretinsa încălcare a articolului 135 alineatul (4) din Regulamentul de procedură al Tribunalului.

145 Având în vedere cele de mai sus, al șaselea motiv trebuie respins ca fiind neîntemeiat.

146 Întrucât niciunul dintre motivele recurentei nu poate fi admis, acțiunea trebuie respinsă în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

147 Potrivit articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 118 din același regulament, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât OAPI a solicitat obligarea recurentei la plata cheltuielilor de judecată, iar aceasta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară și hotărăște:

1) Respinge recursul.

2) Obligă Les Éditions Albert René Sàrl la plata cheltuielilor de judecată.

Semnături